

hotelo peljati veliko Ljubljancev, gotovo čez 500 se nas je zbralo na kolodvoru. Dasiravno je blagajnik svojo lino prej ko navadno odprl, vendar ni mogel odpraviti do pravega časa vseh, ker je bil sam, in tako je bilo tu uže dobre pol ure zamude; odpeljali smo se toraj pol ure pozneje, ker so nas vse komaj pospravili po vozovih. V Loki je čakalo gotovo čez 300 ljudi, največ romarjev na sv. Višarje; al kam ž njimi? Nekaj so jih potaknili še po tovornih vozovih, kjer so stali kakor živina natlačeni, čeravno so plačali za tretji razred do Trbiža in nazaj; čez 100 pa jih je moralo ostati, ki so tudi plačali uže. Po vagonih je bila huda nevolja, ker smo zopet tu morali stati pol ure. Moj tovariš praša nekega znanega mu železničnega uradnika, kako je to, da se železnica ne preskrbi z zadostnim številom vozov, ker mora vendar vedeti, da o takih praznikih hodijo meščani ven, kmetje pa na božja pota. Odgovor, ki ga dobi, je prav karakterističen. „Naše vodstvo nima nič vere“ — pravi uradnik in mi ga razumimo. — Enaka se je godila v Kranji, kjer so morali ostati vsi, ki so karte uže kupili, in teh je bilo tudi skoro do 100. Še več jih je ostalo v Podnartu in menda tudi v Lescah, akoravno smo tu skoro vsi Ljubljanci izstopili. Na ta način je zaostalo okoli 400 ljudi, ki so karte uže imeli, toraj tudi pravico peljati se. Ako bi se bilo kaj tacega zgodilo kje drugje, na pr. na Nemškem, bi bil velik kraval, naš kmetič je pa pohleven in rajše potrpi. Gotovo jih je šlo mnogo, ki so ob slabem vremenu od daleč prišli, zopet domu in to samo zavoljo zanikrnosti vodstva ali uradnikov železnice, ki potem tudi sama škodo trpi. — Ne morem si kaj, da ne bi tu sem pritaknil par svojih opazek. Znano mi je namreč, da vodstvo te železnice kaj rado pošilja na Kranjsko za uradnike tujce, katerim naš jezik, naše razmere in navade našega ljudstva niso kar nič znane in ki si tudi ne prizadevajo študirati jih. Tako ne vedó za naše praznike, ne za božja pota itd. in le tako se more zgoditi kaj tako škandaloznega, kakor se je zgodilo v nedeljo pred Velikim Šmarnom; če bi bilo vreme lepo, bi bilo gotovo več ko 1000 ljudi moralo ostati domá zavoljo gole zanikrnosti vodstva ali posameznih organov Rudolfove železnice, ker tega ne moremo verjeti, da bi bila tako beraška, da bi imela le tistih par vozov, kar so jih k temu vlakom z vseh postaj do Lescah komaj skup spravili. — In še nekaj drugega je. Rudolfova železnica je zdaj državna železnica, za njeno rentabiliteto so porok davkoplačevalci. Iz tega sledí, da imajo ne le pravico do nje, marveč tudi nekako kontrolo, da se vse stori, kar more povišati njene dohodke, da potem njim ni treba doplačevati primanjkljaja. Kaj pa bomo rekli, če se tako, kakor zadnjo nedeljo, po goli nemarnosti vodstva kar samo od Ljubljane do Trbiža zamudí zaslužek kakih 800 do 1000 gold. in to z enim samim vlakom? „Vere nimajo pri železnici“, da — to je res, a tudi žalostno je; ravno tako ne poznajo naših razmer in šeg. Zakaj ne? Uradnike domačine pošiljajo med Nemce in tujce, tujce in Nemce pa k nam — kar se je pred kratkem še le v Št. Vidu nad Ljubljano zgodilo; kdor je pa domačin, ima težko službo; tudi to vem, ker je na pr. o prihodu nadvojvode Karla Ludovika v Ljubljano železniški kontrolor postajnika v Št. Vidu prijel, češ, zakaj je pustil napraviti na kolodvoru ovacijo nadvojvodi, akoravno je on niti zabraniti ne bi bil mogel, ker se ni godila na železničnem svetu. — Vse to kaže, da je pri Rudolfovi železnici veliko gnjilega, jaz bi utegnil povedati še marsikaj, pa za danes bodi zadosti. Le to pristavim še, da bi se tudi na to železnico moralo ozreti

enkrat oko gospoda ministra trgovstva prav ostro in to v prid državni blagajnici in davkoplačevalcem.

— (Pisarnice c. k. ljubljanskega okrajnega glavarstva) so se iz dosedanjšega večletnega stanovanja za tukajšnjo bolnišnico preselile na Valvazorjev trg nasproti šolskemu poslopju v nekdanjo „tobakopalto“.

— Notranjce naše opozorujemo na tombolo kmetijsko, ki se bode vršila dne malega Šmarna popoldne v Vipavi in je na drobno razložena v dopisu iz Vipave v današnjem listu.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Poleg dalmatinskega, goriškega in istrijskega deželnega zbora se je pričel uže tudi tirolski. O predlogah vladnih je dozdej le ena znana iz tirolskega zbora, pa ta je jako važna, namreč organizacija kmetijskega stanú, to je, osnova kmetijskih okrajnih zádrug. Vladni načrt, kakošne imajo biti te okrajne (kantonske) zádruge, kako se imajo osnovati in tako upravljati, nam ni še znano. Očitno je iz te predloge, da sedanja vlada ni iz oči izpustila, kar je cesarjev govor obljubil o začetku državnega zbora.

— Mnogoteri časniki, vzlasti poljski, razpravljajo pogostoma potrebo upravne reforme v političnih deželnih uradih. Ali sl. ministerstvo res namerava predrugečiti politično upravo (verwaltungsreform), nikakor ni še gotovo; živo potrebna pa je ta reforma, o kateri je tudi kranjski deželni zbor uže se razgovarjal in so tudi „Novice“ uže večkrat to potrebo povdarjale, ki posebno na to sega, da naj se odstrani dualizem v upravi: deželna vlada naj bo, deželni odbor naj se pa odpravi; — le eno računovodstvo naj bode, le ena deželna blagajnica in en stavbeni urad; — c. k. deželni načelnik naj je v državnih zadevah ministerstvu, v deželnih pa deželnemu zboru odgovoren; — okrajna glavarstva naj se odpravijo in namestu njih naj se vpelejo nekdanji mešani c. k. okrajni uradi; — občine naj se rešijo uradnega bremena, ki jim dandanes pripada, in nove občine naj se uredijo po farah. To bi bil priprost, naravno uredjen, pa veliko cenejši in ljudstvu bolj priročen opravní organizem.

Štajarsko. — Tabor v Ptujih ostane prepovedan. Vsaj je morebiti bolje, da ne bi doživeli kak — Kuchelbad.

Turčija. — Po dolgem besedovanju in njerganji je prepir med Turčijo in Grško zarad mej zdaj popolnem dokončan. Turki so popustili po berolinski pogodbi Grkom odločene pokrajine in odpotovali — požgavši le še eno vas, menda za spomin turške „ljubezni“.

Rusija. — Ignatiev je poslal glavarjem in načelnikom mest ob Črnem in Azovskem morju okrožnico, po kateri je takim ljudem, ki nobenega pesestva nimajo, bivanje tam prepovedano; oni judje pa, ki niso ruski, ampak tuji podložniki, se imajo iz primorskih mest nemudoma iztirati. Gorje deželi, kamor bodo te trume spustili se!

Listnica vredništva. Več člankov smo morali za danes odložiti; pridejo tedaj prihodnjič. — Gosp. S. P. R.: Najnovejša in najboljša knjiga, katera z razjasnilom v podobah učí ledenice delati za pivo, mesó itd. se zove: „Der Bau der Eiskeller sowohl in wie über der Erde und das Aufbewahren des Eises in denselben nebst einem Anhang: Die Fabrication des Kunsteises von Dr. E. A. Menzel. Mit Illustrationen und 2 Farbendrucktafeln. Vierte Auflage von C. Nowák, Ingenieur. Leipzig 1879. G. Knapp, Verlagsbuchhandlung E. Nowák.“